

Mads Davidsens prædiken påskedag

Taler

Mads Davidsen
Biskop over Fyens Stift

Dato

9. april 2023

Sted

Vor Frue Kirke, Odense

Omstændigheder

Prædikenen er holdt i forbindelse med genindvielsen af Munkebo Kirke.

Prædikentekst

Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-8

Mine kære venner, vi ønsker nu at indvie dette nye hus og indvie det til vor Herre Jesus Kristus. Dette hus skal bruges på en sådan måde, at der ikke sker andet, end at vor Herre selv taler til os gennem sit hellige ord og vi omvendt svarer ham gennem vor lovsang og bøn.

Sådan sagde Martin Luther i 1544, da han prædikede ved indvielse af det frøste evangeliske gudstjenesterum i slotskapellet i Torgau. Luthers ord blev siden kendt som Torgau-formlen. Han beskriver her, hvad der sker ved en luthersk-evangelisk gudstjeneste: at gudstjenesten er en samtale med Gud, hvor Gud taler til os, og vi mennesker svarer Gud gennem lovsang og bøn.

Det er altså samtalen med Gud, der er det vigtige. Kirkerummet i sig selv er ikke helligt. Luther siger et andet sted, at vi kunne holde gudstjeneste i en kostald, hvis blot ordet bliver forkyndt og sakramenterne bliver forvaltet. Og som et udtryk for dette skrev han sine prædikener i et ligefremt sprog, han skrev sine salmer på kendte folke- og drikkeviser. Det var ikke sproget, det var ikke rummet, det var ikke klæderne, det var ikke præsterne og de forgyldte kirker, men Ordet og samtalen mellem Gud og mennesker, der var det centrale for Luther.

Men ikke desto mindre, så ved vi godt, at kirkerummet også har stor betydning. Kirkerummet bærer jo på sognets historie. I Munkebo har vi en stolt historie, der strækker sig langt tilbage. Kirken og byens navn vidner om hvordan munkene landede deres varer her i Munkebo, hvordan byen og området allerede tidligt dannede grundlag for et rigt fiskeri og landbrug.

Vi ser historien i rummet. Altersølvet der minder om svenskekrigene, hvor kirkesølvet blev gravet ned, bænkerækkerne der minder os de rige godser og kalkmalerierne, der vidner om, hvordan mennesker har givet udtryk for deres tro langt tilbage i tiden.

Jeg husker selv alle disse små og store fortællinger fra byen. Jeg husker gråden, når rustvognen kørte væk fra lågen, latteren, når vi holdt ungdomsgudstjeneste og børnegudstjeneste, de mange børnestemmer, som lød i kirken ved andagter og undervisning og selvfølgelig salmesangen og stemmerne fra saltvandskoret, gospelkor og børnekor. Munkebo Kirke har altid været flittigt brugt, det har været her vi er gået hen for at tale med Gud.

Derfor er det også mærkeligt, at kirken har ligget stille hen gennem de sidste år. Måske skulle vi lukke hele folkekirken i en periode, for sådan rigtig at forstå kirkens betydning? Her kender i kun stilheden alt for godt. Det eneste man har hørt, er lyden af håndværkere og kolde maskiner – og måske en menighedsrådsformand, der indimellem har givet ordrer om at fjerne et orgel eller male en væg. Ingen samtaler, ingen sang, ingen kommunikation mellem mennesker og Gud, ingen gudstjeneste.

Påskedag bryder tavsheden. Vi hørte før, hvordan kvinderne går ud til Jesu grav for at salve hans legeme. Det kunne såmænd have været et par kvinder på Munkebo kirkegård. De ensomme fodtrin i perlegruset, de lavmælte og sorgfyldte stemmer. Vi hører dette, hver gang nogen går ud til en grav.

Kvinderne i biblen spørger ængsteligt hinanden, hvem de skal få til at vælte den store sten fra indgangen til graven. Men da de kommer derhen, opdager de, at stenen er væltet fra og at graven er tom. Kvinderne bliver forfærdede.

Det er vist et blidt ord for den frygt, som de må have følt. Men midt i frygten opdager de en engel der bryder tavsheden og siger: Vær ikke forfærdede. I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her: ”Se der er stedet, hvor de lagde ham. Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham, som han har sagt jer det!

Påskedag er så vidunderlig, fordi englen bryder ind i tavsheden og sorgen. Det er tavsheden efter skærtorsdagsmåltidet med de forvirrede og sorgfulde disciple,

efter Judas har forrådt Jesus og Peter har svigtet, efter folkeskarerne har råbt at Jesus skulle korsfæstet og siden efter henrettelsen på Golgata. Det er midt i alle disse forfærdelige scener, at dødens tavshed bliver brudt. Det er som når præsten tager ordet ved begravelsen. Sådan lyder englens ord til menigheden og alle menigheder efter denne første påske.

Englens ord lyder også til os. Den taler til os som en stemme fra graven, når vores liv er brudt sammen, når vi har svigtet, når vi har forrådt, når vi har mistet og vi har lidt nederlag. Så lyder englens stemme til os fra graven, som en stemme der siger: Se han går i forvejen for jer til Galilæa!

Munkebo Kirke har fået en stemme. I det tavse kirkerum, der førhen lå så øde hen taler Gud til os og vidner om, at samtalen atter er begyndt. Jesus er gået forud for jer, han venter på jer i Galilæa. Der hvor I så død og ødelæggelse, der hvor I så alle livets nederlag, der hvor I så sorger og død – lige der begynder livet på ny.

Sådan skal påskeevangeliet nu lyde ved enhver begravelse her i Munkebo Kirke. Vi læser påskeevangeliet, hver gang samtalen er forstummet, hver gang døden er indtruffet, hvad enten det er den død vi oplever i livet eller den død, vi selv går i møde. Gud taler til os i kirken. Og når Gud taler, så skal vi svare, som Luther siger det, med lovsang og bøn, som et tegn på at vi nu har opdaget, at vi lever, at vi nu har opdaget at vi har fået livet, og at vi kan prise det liv, vi har fået af Gud den almægtige.

Gud taler og vi svarer. Det er den samtale, som begynder her i Munkebo kirke i dag. Kirken er blevet genindviet, så vi på ny har et sted, hvor vi kan tale med Gud. Men kirken står også i sognet, som et symbol på at samtalen med Gud kan finde sted i en kostald, som Luther udtrykte det, fordi samtalen også skal lyde, når vi går fra kirke og møder ind mandag morgen, når vi arbejder, hviler, elsker, sover og står op til nye dage.

Kirken og gudstjenesten er stedet, hvor vi opdager, at vi lever et liv i samtale med Gud. At vi har fået livet skænket, sådan som vi fejrer det, når vi bærer børn til dåben, når vi samles i fællesskab om nadverbordet eller når vi går ud i livet. Så ved vi at Jesus er gået i forvejen for os til Galilæa. At han venter på os derude, som den Gud der heler og helbreder, som den Gud der tilgiver og forsoner sig med os midt i et menneskeliv, hvor vi fejler og forbryder os imod hinanden.

Jeg ønsker jer tillykke med denne fine kirke. Må rummet blive til glæde og velsignelse for menigheden, må rummet fyldes med glade børn og konfirmander, med dåbsfamilier og brudepar, ja med mennesker i sorg og i glæde. Jeg håber, at dette rum må vidne om sognets historie og minde jer om, at livet er langt større end os, at det er større end døden og at Gud i dette rum taler til os fra alle tider og til alle tider, nu og i al evighed.

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Påskedag

Relateret

Elof Westergaards prædiken påskedag

9. april 2023

Henrik Stubkjærs prædiken påskedag

9. april 2023

Henrik Wigh-Poulsens prædiken påskedag

9. april 2023

Marianne Christiansens prædiken påskedag

9. april 2023

Marianne Gaardens prædiken påskedag

9. april 2023

Paneeraq Siegstad Munks prædiken påskedag

9. april 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mads-davidsens-praediken-paskedag>